

Traģikomēdija pēc Gabriele Labanauskaites lugas "Sarkanās kurpju šņores" motīviem

Asinsbrāļi

3. oktobrī plkst. 13.00, 4. oktobrī plkst. 13.00 un 19.00

Sadursme starp nabadzību, emigrāciju, dzimtes stereotipiem, sociālajiem medijiem, nacionālo identitāti. Vai dažādas sociālo, psiholoģisko, seksualitātes un politisko ideju pasaules mūsdienās spēj pastāvēt līdzās?

Vecuma ierobežojums: 18+

Režija, skatuves versija: Linards Āboltiņš

Dramaturģija: Gabriele Labanauskaite

Tulkojums: Rasa Bugavičute-Pēce

Lomās: Ilva Centere, Kaspars Zāle, Laura Atelšone, Roberts

Dauburs, Māris Skrodīs, Aiva Birbele

Māksliniece: Elīna Semane

Mūzika: Evija Ābrama, Artūrs Liepiņš

Gaismu mākslinieks: Dainis Sumišķis

Izpilddirektori: Karīna Zeļonka, Ieva Niedre, Ilga Vālodze
Abele (Fonds "Initium")

LKA Teātra māja "Zirgu pasts"

Kā Tu izvēlēties studēt režiju?

Man nav nekāda sentimentāla stāsta par izvēli apgūt šo profesiju. Pirmā doma par režiju bija bērnībā. Manas pirmās teātra atmiņas saistās ar Latvijas Nacionālā teātra izrādi "Pepija". Iestudējums patika, bet diezgan skaidri atceros, ka vairāk par pašu izrādes stāstu interesēja, kā tiek uzbūvēta tā pasaule, kas man liek ticēt teātrim. Izkristalizējās interese par režiju un sadarbību ar citām mākslām. Patik tas, ka mūsdienā teātri būt režisoram nozīmē būt teju jebkura veida māksliniekam. Tu nekad nezini, kad tev vajag būt scenogrāfam, dramaturgam, kostīmu māksliniekam vai vokālajam pedagogam.

Agri sapratu, ka šī ir pieredzējušu cilvēku profesija. Man tā vēl arvien šķiet, jo, lai būvētu kādu skatuvisko pasauli, ir jāpaspēj dzīves laikā pabūt savā personīgajā paradīzē un ellē.

Pirmās zināšanas par teātri sāku apgūt LU, kur studēju teātra zinātni, vēsturi un kritiku pie lieliskās kursa vadītājas Silvijas Radzobes. Pēc pirmā kursa Universitātē cerēti, bet negaidīti nokļuvu Latvijas Kultūras akadēmijā. Viens gan ir skaidrs par režiju – to nevar apgūt skolā. Skola iedot tikai lielāku drosmi un akadēmisko bāzi, lai rastos personīgā un profesionālā mijiedarbībā, kas man ir svarīga. Lai gan studijas ir finiša taisnē, izglītības

process ar to nebeidzas. Mācības nākotnē ir saplānotas vismaz turpmākajiem pieciem gadiem.

Par ko būs "Asinsbrāļi"?

Protams, ka par mani. Kurš mākslinieks netaisa darbus kaut nedaudz par sevi? Negribu atklāt detaļas, jo pēdējais, ar ko doties uz izrādi, ir iepriekš veidoti priekšstati, tāpēc, lai neapzagtu skatītāju, varu ieskicēt tikai tēmas. Šī darba kontekstā varu minēt tādus fundamentālus un eksistenciālus tematus kā naivums, vientulība, pakļaušanās un patiesa mīlestība.

Kas Tevi pamudināja iestudēt šo darbu?

Māra Ķimele. Es ļoti, ļoti negribēju iestudēt jau uzrakstītu lugu, bet atrast kaut ko starp performances mākslu un teātri, jo tas man interesē kā režisoram. Vienā no studiju meistardarbnīcām iepazinos ar dramaturģi Gabrielu Labanauskaiti, kuras personība man iepatikās. Sapratu, ja man patik šis cilvēks, gan jau man patiks tas, ko viņa raksta. Nostrādāja. Kursabiedrene Ludmila Roziņa izstāstīja par Gabriele lugu, es to drīz vien izlasīju un sapratu, ka neko citu negribu iestudēt. Iespējams. Jāatzīst, ka, zinot darba procesa kļūdu daudzumu

un sarežģījumus, droši vien es nobītos un šo lugu neizvēlētos. Labi, ka nereti svarīgos lēmumos man jūra ir līdz ceļiem, un tad saprotu, ka paša kļūdas var būt labākais, kas var notikt. Man tiešām patik kļūdoties un to retrospektīvi analizēt.

Vai darba procesa apstāšanās pandēmijas dēļ ir kaut ko izmainījusi tajā, kā Tu redzi topošo iestudējumu?

Protams! Man piezagās liela trauksme, kas būs ļoti ietekmējusi izrādi. Ir skaidrs, ka mēs runājam par divām dažādām izrādēm. Tas būs pilnīgi cits darbs, citā gammā. Ja es pirms pandēmijas darba procesā biju ļoti nobijies un ierāvis asti kājstarpē, tad tagad ir tāds negants auna spīts šo darbu pabeigt maksimāli kvalitatīvi un likt visai komandai būt lepnēm. Tas mums noteikti izdosies!

Ko es Tev nepajautāju, bet Tu vēlētos pastāstīt par izrādi saviem nākotnes skatītājiem?

Vēlos pateikt savu šī gada spārnoto teicienu – nevajag mīzt.

Intervēja Annasofija Tormane
Thars
Foto: Elīna Semane